

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: 1) A. H., 2) J. V., proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 648/16, 601 95 Brno, týkající se řízení o žalobě proti usnesení žalovaného č. j. 12 Co 496/2017 - 68 ze dne 3. listopadu 2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 349/2017 - 30 ze dne 31. ledna 2018,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobci se před Krajským soudem v Brně (dále jen „krajský soud“ či „žalovaný“) domáhali zrušení v návětí označeného usnesení krajského soudu, jímž nebylo připuštěno zastoupení žalobce 2) jako povinného žalobcem 1) jako obecným zmocněncem. Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřípustnost, neboť žalobce nenapadl rozhodnutí správních orgánů, nýbrž rozhodnutí (téhož) soudu vydaného v řízení podle občanského soudního řádu.

[2] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli usnesení krajského soudu kasační stížností.

[3] Nejvyšší správní soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel 1), jenž se současně pokouší vystupovat jako obecný zmocněnec stěžovatele 2), podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2012 - 11 ze dne 8. 3. 2012, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a znevažující formou a nesoudí se

veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni doručení kasační stížnosti celkem 687 spisů, kde žalobce 1) vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel 1) vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho návrhům nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[4] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel 1) a spolu s ním i stěžovatel 2) opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel zneužívá institutu žaloby jako náhrady za jiný (neexistující) opravný prostředek, tedy aby napadl u krajského soudu jiné rozhodnutí téhož krajského soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost proti odmítavému usnesení krajského soudu je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch.

[5] Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jimi advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli 1) neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem 1) a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel 1) zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 – 43, či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 – 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).

[6] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Jako v jiných obdobných věcech – srov. např. usnesení č. j. 6 As 262/2015 - 7 ze dne 30. 11. 2015 nebo usnesení č. j. 6 As 48/2016 - 20 ze dne 9. 3. 2016 – proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli 1) bezpočtukrát již dostalo, např. právě v posledně citovaných usneseních č. j. 6 As 262/2015 – 7 a č. j. 6 As 48/2016 - 20.

[7] Závěrem se poznamenává, že v usnesení č. j. 6 As 48/2016 - 20 vyjádřil šestý senát pochybnost, zda takto koncipovanou kasační stížnost (obdobně koncipovanou jako nynější kasační stížnost) vůbec lze obsahově za vážně míněnou kasační stížnost považovat a zda by správně podání stěžovatele nemělo být zapsáno do rejstříku Na a vyřízeno neformálně přípisem, příp. vzhledem k jejich sériovosti a stereotypnosti založeno bez odpovědi. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel 1) nepoučil, konstatuje šestý senát, že se jeho

pokračování

pochybnost změnila v jistotu, že kasační stížnosti stěžovatele obdobného obsahu nelze za vážně míněné kasační stížnosti považovat, a avizuje stěžovateli 1) a jeho prostřednictvím i stěžovateli 2), že napříště mohou být obdobné sériové a stereotypní kasační stížnosti stěžovatelů šestým senátem vyřízeny neformálně přípisem, příp. založeny bez odpovědi, jak už se ostatně v několika případech stalo.

[8] Stejně rozhodl Nejvyšší správní soud i v usnesení sp. zn. 6 As 228/2016 ze 14. 9. 2016 a v mnoha dalších.

[9] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. dubna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu